

The background is a vibrant space scene. On the left, a portion of a blue and green planet is visible. In the center, a bright comet with a long, glowing orange and yellow tail streaks across the frame. On the right, a large, textured green planet dominates the foreground. A brilliant starburst with multiple rays of light emanates from the top right, casting a glow over the scene. The overall color palette is dominated by purples, blues, and greens, with the warm colors of the comet providing a focal point.

ОТВЪД ГРАНИЦИТЕ

Виктория Станчева

***РАЗМИСЛИ
ЗА
ВСЕЛЕНАТА***

„ Съществува една теория, според която ако някой някога открие точно какво представлява Вселената и защо я има, тя моментално ще изчезне и на нейно място ще се появи нещо още по – странно и необяснимо.

Съществува и една друга теория, според която това вече се е случило.“

Дъглас Адамс

Уроци по фантазия

*На Дъглас Адамс и
Всички онези, които не могат да мечтаят*

„Всичко, което със случването си предизвиква да се случи нещо друго, предизвиква да се случи нещо друго.“
Пътеводител на галактическия стопаджия

Можеш ли да мечтаеш?
Да виждаш отвъд границите на възможното?
Да си щастлив в истинския смисъл на думата?

Мечта! Пет-буквена дума от женски род? Не.
Това е нещото, каращо те да се усмихнеш.
Това е топлината, караща те да се отпуснеш.
Това е безкраят, каращ те да полетиш.

Щастие! Новият грим и дънките последна мода? Не.
Това е чувството, което не те оставя да заспиш нощем.
Това е звездичката, която свети специално за теб.
Това е нещото, което прави Вселената малка.

Усмивка! Усилието, което повишава оценката ти? Не.
Това е изразът на лицето, който те прави звезда.
Това е нещото, каращо очите ти да светят.
Това е красотата да бъдеш себе си.

Звезда! Вселена! Галактика! Урок по астрономия? Не.
Това е мястото, което обича всеки мечтател.
Това е нещото осмислящо всичко и даващо всичко.
Това е домът на мечтите.

Вярваш ли в мечтите?
Обичаш ли да се рееш в облаците?
Виждал ли си другата Вселена?
Велико е !

* * *

Повикай ми една комета
подари ми една звездичка
пусни ми божествена музика
и ме заведи на вселенския дансинг.

Нека потанцуваме заедно
да почувстваме ритъма на времето
ей така, за да се забавляваме,
да се почувстваме като звездни хора.

Вземи си една шепа щастие,
за да те радва през беззвездните нощи,
за да те топли, когато луната почива,
за да не бъдеш никога сам.

Помечтай с мен, за да живееш истински!

* * *

Кърваво-червено небе обхващаше погледа.
Отровно-зелено слънце заслепяваше очите.
Ярки звезди посред ден изумяваха пътника.
И северно сияние владееше Юга.

Птици без криле ходеха по земята.
Летящи риби пореха въздуха.
Незнайни твари се носеха по водите.
А човекът търсеше своето място.

Една нова хармония,
една по-друга истина,
един различен живот.
Раждаше се нова Вселена.

* * *

Позна ли ме тази вечер
без ореола около мен?
Днес съм същата,
но и малко различна.
Взела от мъдростта на звездите
от нежността на Луната
и красотата на Млечния път.

Днес дори и Вселената е различна.
Позна ли поне нея
или я помисли за нова?
Май не хареса цвета на звездите.
Прекалено ярки ли са за теб?
Ами Луната? Не я ли харесваш червена?
Може би е твърде красива за теб?

Защо тогава създаде Вселената?
Скучно ти беше, нали?
И реши да си поиграеш на Бог,
да видиш как ще приемем промените.
Живей сега и ти в нея.
Добро утро, Създателю!

Вчера днес и едно несъществуващо утре

„ Чертаеш с пръчка живота си в пясъка“
като мрчен гадател,
отнел красотата и тръпката на неизвестното.

Четраеш и слагаш живота си в рамка,
заклучваш вратата пред бъдещето
и тежки окови на крилете си даваш.

С пръчка живота си в пясъка чертаеш,
и прашинка след прашинка времето отлита,
за да те лиши от слънцето на утрешната ти усмивка.

Живота си в пясъка с пръчка чертаеш.
Начерта ли вече бъдещето на Вселената?

* * *

Спрете Вселената, защото искам да сляза.
Спрете въртенето на планетите,
защото не искам да остаряя.
Спрете летежа на кометите,
защото не искам разрушения.
Спрете избухването на звездите,
защото не искам да погубват живота.
Спрете природните бедствия,
защото не искам никой да страда.
Спрете полета на птиците,
защото искам всички живи същества да са равни.
Спрете времето, защото искам да видя вечността.
СПРИ!
Вселената е свършена! Намесвай се на свой риск.

* * *

Боли ме!
Боли ме от болката!
Боли ме от живота!
И от себе си ме боли!

Искам да спя!
Да спя докато светът се смени!
Докато Вселената изтрие болката!
Докато спра да усещам себе си!

Искам да плача!
Да потопя живота в сълзи!
Да излея жестоката болка!
Да пречистя света от неправдата!

Боли ме!
Нека някой убие емоциите ми!

На Рени

Събрала Вселената в себе си
душата ти плаче,
разкъсвана между чуждите проблеми
и собствените недоизказани истини.

Лугащо се сред спомените,
сърцето ти крещи от ярост
заради всички човешки съдби
и надежди, носещо в себе си.

Изгарящи от мисли
очите ти бавно избухват,
разрушавайки всички Вселени,
които някога побираха в себе си.

Преродена и истинска
душата ти чакаше
новото утре.

Носталгия

Потопих се в морето от спомени,
за да намеря себе си.
Там, сред тъмните дебри на миналото,
за да открия бъдещето.
И видях света наобратно
от зад напред през времето.
Вселената – нова и по-красива
яви се на края на пътя.
А там в края открих началото.
В новите приятели видях старите.
И спомените ме върнаха назад.
Както мечтите ми обърнаха морето.
Както слънцето залезе на изток.

* * *

Вратата отворена – хлопна се.
Порталът към щастието – заключен.
Пътят към истината – разрушен.
Колесницата на мечтите – счупена.
Свещичката на надеждата – изгаснала.
Вселената – обърната наопаки.
Чии живот сънуваш?

* * *

Хайде на живеем!
Забрави ограниченията и нормите,
счупи оковите, държащи душата ти в плен
и ела да обиколим Млечния път.
Ей така – без совалки и кораби,
без скафандри и кислородни апарати.
Само ти, аз и звездите.
Да се носим на крилете на звезден прах,
да пътуваме с попътен слънчев вятър,
да видим как се раждат и умират звездите.
Ще си изберем една галактика
и ще заживеем в нея.
Само ти, аз и вятърът.
А после ако искаш можем да избягаме.
Ще обикаляме Вселената.
Само ти, аз и безкрая.
Хайде, счупи оковите! Нека живеем!

* * *

Здравей, точице!
Добре ли се чувстваш така
като точица на точицата на
точицата на еднта трохичка
от голямата торта Вселена?

Уплаши ли се, точице
от размерите, от мащабите,
от очакванията?
Разбра ли колко малка си всъщност!

Намери ли, точице,
смисъл на своя живот?
Цел, достатъчно голяма,
за която да се бориш,
смисъл да се събуждаш сутрин.

Не се страхувай, точице!
Понякога само мечтите са достатъчни,
за да казваш добро утро
на другата точица до теб.

Довиждане, точице!
Ще се видим отново
върху моята точица на точицата
на точицата на една трохичка
от голямата торта Вселена.

За смисъла

Виждал ли си как се ражда звезда?
От нищото, от мрака на Вселената
събрала в себе си всичко красиво и истинско.

Виждал ли си как се създава планета?
От прах, от микроскопични частички,
притеглящи всичко в своята орбита.

Виждал ли си как се образува галактика?
От милиарди планети, от истини,
обгърнати в мистерия и магия.

Видял ли си Вселената? Познал ли си я?
Обикнал ли си я? Разбрал ли си я?

Ако е така, кажи ми смисъла,
дай ми криле да полетя,
дай ми ключ да я открия и аз.

Виждал ли си как умира звезда?
Черната дупка, поглъщаща всичко край себе си,
унищожавайки всичко красиво и истинско.

Кажи ми защо!

***ЗА ЖИВОТА
И...
МАЛКО ПОВЕЧЕ***

*„ Не можеш да спреш важните моменти.
Въпросът е какво ще направиш след това.
Тогава разбираш кой си всъщност.“*

Малка

Малка съм!

Толкова малка, че се сливам
с песъчинките и се губя
сред пясъците на пустинята.
Размивам се някъде между
погледа и мечтите ти
между вчерашното и днешното утре.
Ставам част от безкрая,
от многоцветната дъга
на немечтаните детски мечти.

Малка съм!

Толкова малка, че побирам
Вселената в себе си.

Прошка

Прости си!
Прости си за грешките,
решенията и
недоизказаните истини.

Прости ми!
Прости за думите,
действията, които те объркваха
и хилядите сълзи.

Прости!
Прости на света,
за това, че съществува.

* * *

В средата на нищото,
в мрака на мислите,
в дълбочината на думите,
една душа чакаше.

В безкрая на погледа,
в пламъка на надеждата,
в светлината на утрото,
едно сърце търсеше себе си.

На прага на вечността,
между тук и там,
между днес и утре,
една надежда изгря.

* * *

На върха на кулата
остави мечтите си.
В края на пътя
изгуби надеждата.
Някъде в нищото се загуби
и прероди се наново.
Прахта от измъчени грешници
и изгорели спомени
в душата ти дълбоко загнезди се.
Мъката потопи радостта,
болката уби удоволствието,
а смъртта победи живота.
Стоп!
 Отначало!
 Върнете лентата!
Това не е филмът на моя живот.

Мечта

Исках да летя, но не знаех как –
крилицата ми бяха мънички
сякаш изкуствено прикрепени.

Исках да мечтая, но не знаех как –
мечтите ми бяха забранени,
погребани под купчина спомени.

Исках да плача, но не знаех как –
сълзите ми, дълбоко потискани
разкъсваха душата ми.

Исках да живея, но не знаех как –
животът беше сив, мрачен,
като наемен убиец в нощта.

Видях слънце, луна, звезди
и летях и мечтаех и плачех
и научих се да живея.

Магьосник

Превърни ме в птица.
За да обикалям света
и виждам болките на хората,
за да лекувам със сълзите на феникса
всички страдания и скърби.

Превърни ме в море.
За да приютявам моряците,
за да свързвам различните светове,
да бъда друг свят.

Превърни ме в слънце.
За да стоплям голата земя всяка сутрин,
да топля сърцата на хората,
да виждам нещата истински.

Дай ми силата да променя света.

* * *

Чупиш прозорец след прозорец,
един след друг без ред и идея защо,
в душата си рушиш преградите
и вратите на щастието отваряш.

Изминаваш път след път,
без посока и цел, без да знаеш накъде,
нови хоризонти в сърцето си търсиш
и порталът към щастието откриваш.

Живот след живот живееш
и грешка след грешка поправяш,
защото само една истина няма
и времето след утре не спира.

Не спирай, мое ангелче, да търсиш себе си!

* * *

Чувстваш ли болката от разбитите мечти?
От идеалите, захвърлени в нищото.
От счупените ти крилца,
които никога не ще зарастнат.
От корените, свързващи те със земята.
От онази плесница, която те върна в реалността.
Ще живееш ли по правилата или отново
ще надигнеш глава и извисиш мечтите си?

Научи ме

Научи ме как утре да бъде днес
Научи ме как днес да бъде вчера
Научи ме как дните да нямат значение
Научи ме как да не мисля за после.

Научи ме как днес да живея
Научи ме как за утре да не плача
Научи ме как за вчера да забравям
Научи ме как да бъда аз.

Научи ме с усмивка да гледам в утре
Научи ме с уважение да си спомням за вчера
Научи ме с надежда да живея днес
Научи ме просто да следвам мечтите си.

Да искам ми стига

Няма спомени!

Само купчина думи и картинки,
подредени разбъркано в съзнанието ми.

Няма щастие!

Само фалшиви усмивки,
пораждащи болка в душата ми.

Няма истина!

Само изречени на вятъра слова,
незначещи нищо за никого.

Няма лъжа!

Само мечти.

Да искам ми стига.

* * *

Направих си къщичка от карти,
но вятърът я духна и тя се срути.
Направих си снежен човек,
но слънцето пекна и той се стопи.
Направих си красиво хвърчило,
но въженцето се скъса и то отлетя.
Направих си стъклена кукла,
но тя падна и се счупи.
Направих си пясъчен замък,
но една вълна го разруши.
Намерих си истински приятел
и никой не успя да ми го отнеме.

Пъзел

Тъмни, черни линии,
огромни граници,
Високи стени,
разделят света на части.

Егоистички мисли,
ламтящи, алчни очи,
грабливи лешояди,
откъсват по парченце за себе си.

Високи кули, криещи тайни,
криещи страхове,
криещи истини,
криещи нас – истинските.

А там някъде животът продължава
без мен, без теб, без нас.

Изтрий линиите,
махни границите,
строши стените.
Нека живеем в един свят!

* * *

Бях извънземно.
И всички ми се смееха,
и ме мрзиха,
и ме убиваха.

Бях Господ.
И всички ми се кланяха,
и се страхуваха от мен,
и ме убиваха.

Бях Дявол.
И всички ме мразиха,
и се ужасяваха от мен,
и ме убиваха.

Бях просто човек.
И ме мразиха и обичаха,
и се страхуваха от мен и ми се смееха,
и ме убиваха.

А ти, кой искаш да бъдеш?

Черно – бяло

Подари ми една усмивка!
Една черна роза, напоена с мечти,
едно бяло слънце от истини.

Дай ми една твоя сълза!
Един изкрящ диамант от надежди,
едно черно късче мозайка от бъдещето.

Раздели са на две!
На черно и бяло. На ин и ян.
Позволи ми да бъда едната половина.

* * *

Огън и вода в едно!
Река – а по средата огън неизгасващ.
И плам – сърцето на реката.

Черно и бяло заедно!
Мрак, а сред него светло петно.
Изкра от надежда и вяра.

Бог и Дявол ръка за ръка!
Прегрешение сред хиляди правди.
И прошка – една за света.

Добро и Зло в тая Вселена.
И една истина ненамерена.

За „Ефектът на пеперудата“

Силата да променяш настоящето,
да претворяваш историята,
да преправяш непоправимото
се заплаща с всяка твоя капка кръв.

Всяка нова усмивка, която получаваш,
всеки нов приятел, който печелиш,
всяка победа, която извоюваш срещу Съдбата
отнема парченце от душата ти.

Ужасното чувство на безпомощност
не владее сърцето и мислите ти.
но си станал жертва на въпроса
дали това е правилният път?

И с всяка нова реалност, която създаваш,
с всеки нов сценарий на живота ти
си отива и част от теб –
тази, която те караше да видиш истината,
тази, която ти не разбра.

На Миги

Тънките нишки на паяжина
се впиват в душата ти,
оплитат я бавно и сигурно
и ти се губиш в плетеницата.

Хаосът на собствените ти мисли
се слива с тях в едно цяло,
образува твоя тъй фин, но здрав затвор
и те оставя да се луташ в тази джунгла.

Собствените ти мисли те подлудяват –
не можеш да живееш сам със себе си,
но няма къде да избягаш, няма къде да се скриеш
и губиш разсъдъка си.

И така скрит зад прозрачните стени
не виждаш подадената ръка
не виждаш пролуката
не виждаш светлината в мрака.

Не разбираш, че паяжината е просто илюзия.

Дежа вю

Дали спомени от минал живот
са картините, редящи се пред очите
хиляди пъти все едни и същи?

Дали предсказания за бъдещето
са проблясъците на съзнанието,
мислещо, че вече ги е изживяло?

Дали някакъв знак за грешка
са моментите, струващи се така познати
или са просто шега на подсъзнанието?

Дали имат някакво значение
всички мигове, които се повтарят
или просто матрицата се разрушава?

Знае ли някой какво е дежа вю?

* * *

Хиляди думи, изречени без смисъл,
не казващи нищо.
Хиляди усмивки, дадени напразно,
показващи само презрение.
Хиляди обещания, хвърлени на вятъра,
дадени в името на чистата съвест.
Хиляди очи, останали без блясък,
заради хорското презрение.

Кой изгаси пламъка на човечността?

За литературата, писателите и критиците

Накъсани фрази от
 неразбираеми изрази,
преброени срички с
 измислено ново значение,
мотиви и образи
 несъществуващи,
измислена и разкъсана
 хармония.
Неизказани и променени
 истини,
прекършени криле и
 счупени мечти,
един опустошен и осквернен
 труд на магьосник – поет.
А можеше да е толкова хубаво!

* * *

Танцувай с жаравата,
огнена фейо,
лети на крилете
на огнени змейове,
реди светове и
рисувай галактики,
носи се на полъха
огнен на вятъра.
Слей се с огъня,
щерко на Слънцето,
гони из Вселената
кометите огнени,
предсказвай съдбите
и душите спасявай,
приеми и мен
на своята клада.

Преход

Едно човече живееше в душата ми
малко, изплашено и босоного
с коси, отразяващи слънцето
и очи, събрали цялата Вселена.

Едно човече пееше в душата ми
песни, с които възпяваше живота,
песни за радост и щастие,
песни за минало и бъдеще.

Едно човече плачеше в душата ми,
защото вече порастваше.
а сълзите му изгаряха сърцето ми.

ECETA

* * *

Бягай! По – бързо! Настигни съдбата си! Промени я. По – бързо, по – бързо. Ще избяга. Ще срине мечтите и надеждите ти. Ще се бориш ли? Срещу всички и всичко. Дори срещу съдбата. Срещу всички съдби взети заедно. Срещу времето и Вселената.

Помогни ми! Не искам да загубя себе си и мечтите преди още да са родени. Не искам да бъде различно. Спри часовника на времето. Нека остане винаги същото. Страх ме е. Ужасявам се от промените, от всичките важни моменти, които идват и не мога да спра. Моят ангел и дявол се борят вътре в душата ми. Май и тях ги е страх – не само от промяната. Защото тя може и да е за добро. А от времето. От онзи блед лъч светлина, който всеки следва в живота си.

Пускам се. Бавно и безпощадно обвивката на малко момиче се сцепва на две. Скоро няма да я има. И аз ще съм друга. И ще започне от сърцето, тая метаморфоза. И вече няма да съм дете. Няма да се радвам на белия сняг, паднал през нощта. Ушите ми няма да различават песните на птиците от уличния шум. И всеки лъч светлина няма да създава картини и образи на нови животни, а само по – висока температура. Не я искам тая промяна. Един от толкова ужасяващите важни моменти. Спри го, моля те! Искам да бъда пак дете. Не искам да сменя снежните топки и детски колички с домакинска работа и мръсни автомобили. Помогни ми! Ако спреш времето ще си остана същата. Но не можеш, знам. Не можеш да спреш важните моменти. Дори и да знаеш предварително за тях. Трябва да открия хубавото в тая промяна. Не знам какво толкова й харесват възрастните. А ето, че съм вече почти една от тях. А толкова ми харесваше да бъда дете. Сега трябва отново да търся себе си, своето място в света. А дали ще го намеря? Толкова е трудно, че ще го търся половината си живот. А другата половина се предполага, че трябва да живея. Не искам. Не искам да разрешавам проблемите на света. Не искам да загубя старите приятели и стария живот. Искам си моето място с моите грешки и страхове.

Помогни ми! Ако не можеш да спреш важните моменти, поне ги отложи. Разпредели ги във времето. За да мога да поемам ударите един по един, глъдка след глъдка. За да не срутят света си изведнъж, а малко по малко, песъчинка по песъчинка. За да мога едновременно с това да градя новата си кула. Не от детски мечти и надежди, а от реалност и време.

Помогни ми отново да бъда себе си.

За хората, планетите и листните въшки

Чудеше се човекът каква е разликата между планетите и листните въшки. Явно му беше много трудно да я определи. Казваше, че и двете били кръгли, дребни в сравнение със заобикалящата ги среда, странни и необясними. И с това мнението му се изчерпваше. Попита веднъж човекът други човечи каква е разликата между планетите и листните въшки. Но никой не можа да му каже. Въпросът им се струваше неестествен. Не забелязваха дори очевидната разлика-светлинните години, които ги деляха. На второ място – нито листните въшки бяха леко елипсоидни като планетите, нито планетите бяха кръгли като листните въшки. На следващо място, планетите не живееха по листата на дърветата на планетата Земя. Да не говорим, че планетите не разрушаваха собствения си дом, както правеха листните въшки. И последно, но не по значение – планетите даваха дом. И то на човека – на същия този човек, който ги сравняваше с листни въшки.

Зачудиха се един ден листните въшки каква е разликата между планетите и хората. И двете бяха огромни, и двете за тях бяха безмислени, и двете си имаха недостатъци. Попитаха листните въшки пчелите каква е разликата между планетите и хората. И те им отговориха. Планетите не унищожаваша собствения си дом, за разлика от хората. Планетите даваха дом на хората, а хората не даваха дом на планетите. Планетите не виждаха хората, докато хората виждаха планетите. Планетите обичаха, а хората мразеха.

Замислиха се планетите каква е разликата между човека и листните въшки. И двете бяха миниатюрни, и двете обитаваха планетите, и двете не знаеха смисъла на планетите. Тогава попитаха планетите Вселената каква е разликата между хората и листните въшки. А тя им отговори. Листните въшки бяха зелени, а хората не. Листните въшки рушаха домовете си, а хората...е и те рушаха домовете си. Листните въшки убиваха себеподобните си, хората също. Листните въшки си мислеха, че листните въшки са най – великите, също както хората мислеха, че хората са най – великите. Листните въшки бяха зелени, а хората не чак толкова. Май нямаше разлика между хората и листните въшки.

Попита веднъж човекът каква е разликата между планетите и листните въшки, но никой не можа да му отговори.

* * *

Някой ми каза, че истинска любов няма. Че всичко, което изпитваш към другия е само химия и бунт на хормоните. Че тръпките по тялото при докосването на ръцете и ударите на сърцето при допира на устните е само информация изпратена от невроните до главния мозък. Каза ми, че нуждата да усещаш някого до себе си била просто страх от самотата или първичната нужда от възпроизводство, от предаване на гените. Чувството, че когато си с някого Вселената ти е тясна, че искаш да изкрещиш колко си щастлив било просто илюзия. Всичко било заблуда – сигурността, усещането, че можеш всичко да постигнеш, лекотата, която усещаш и безкрайността на времето. Любовта била за мечтателите, за тези, които не искали да се издигнат в живота и кариерата, за всички онези, които искали просто да избягат от реалността. А това, че любовта крепяла света били просто приказки на поет – мечтател. Не можело да си истински влюбен при всички проблеми, които има по земята. Не можело да обичаш някого, ако той не те обича. Не можело да обичаш дори бог, защото не било доказано, че той съществува. А че без любов Вселената ще се разруши, той не вярваше. Казваше, че дори ще е по – добре. Ако всички толкова се обичали, защо се развеждали. А в същото време неговата любов чакаше пред заключената врата на сърцето му.

Някой ми каза, че истинска любов няма. И аз го оставих да събира трохичките на чуждото щастие.

* * *

Поиска една сива прашинка да стане зелена. А Създателят се очуди на това странно желание. Откъде знаеше тя, че сивото не е единственият цвят? Та нали всичко наоколо бе сиво. И за какво и трябваше да става зелена? Защо точно зелена? Щеше да е различна от другите и те щяха да и се подиграват. Тогава и предложи Създателят това, за което всички прашинки мечтаеха – да стане част от някоя сграда. Но тя му отказа. Просто искаше да бъде зелена. Разбра тогава Създателят, че тя е някак по – различна от другите и сбъдна желанието и.

Поиска една сива прашинка да стане червена. И Създателят отново се очуди. Как и тя бе разбрала, че сивото не е единственият цвят. Да не би да бе говорила със зелената? И защо и беше да си променя цвета? Толкова ли бе лошо да си сива? И защо пък червена? Но какво да се прави – сбъдна и нейното желание.

Поиска една сива прашинка да стане жълта. След нея друга – синя, виолетова, оранжева. А Създателят съвсем се шашна. Какво ставаше в неговото царство? Всички искаха да бъдат други. Заговор ли имаше или някаква зла сила се опитваше да му отнеме поданиците? Как нито една не поиска да стане част от сграда? Нали за това мечтаеше всяка сива прашинка. Защо искаха да бъдат цветни? Сбъдна Създателят желанието им и създаде закон за забрана на цветовете – за да не могат други прашинки да стават цветни.

А цветните прашинки се срещнаха и заживяха заедно. И започнаха да се показват на другите създания. А те не им се смееха. Дори им се радваха, почитаха ги. Те станаха единствената прашинка надежда в сивия им живот. И нарекоха ги хората Фотони. Защото бяха нещо различно – нещо истинско и велико.

РАЗКАЗИ

Човекът и извънземното

Една сутрин Човекът се събуди, осъзнал простата истина, че не е сам във Вселената и се уплаши... Уплаши се, че вече няма да е най-могъщ. Уплаши се, че има някой, който да го следи и да не му позволява да руши на воля. Уплаши се от самата мисъл, че там има някой.

Отне му половин ден да осмисли и осъзнае това, в което вече беше сигурен. Но такъв си беше - невярващ. Чак след това се замисли какво ще стане с планетата му и нейните жители. И заключи, че Извънземното ще го унищожи или поне ще се опита да го пороби. Тогава Човекът реши да приложи безгрешната си тактика - да удари пръв. Но видя, че Извънземното е по - силно. Най - големите му страхове се бяха сбъднали - той вече не беше най-висшата сила във Вселената. Но грешеше в едно- Извънземното нямаше да го убие. Напротив - то искаше да му помогне. И посети Човекът планети, за които само беше чел във фантастичните книги. И видя красотата и съвършенството, в които живееше Извънземното и му завидя. Нали си беше такъв - винаги искаше повече. И поиска Човекът от Извънземното да му помогне да спаси своята Земя от гибел. И то го направи. Живя Човекът така известно време и отново посети дома на Извънземното. Видя постиженията на науката и отново му завидя. Нали си беше такъв - алчен. И поиска той от Извънземното да му помогне да постигне този напредък. А то нали имаше добри намерения...помогна му. Но и това не му беше достатъчно. Откри Човекът лек за всички болести, постигна такъв научен напредък, за какъвто можеше само да мечтае, подреди живота си и заживя като в рай. Но искаше все още и още. И тогава видя Извънземното какво представлява Човекът и реши да го остави да се оправя сам в новосъздадения му рай. А през това време Човекът реши, че щом е вече толкова съвършен не му трябва помощ и унищожи Извънземното. И живя така не много време и започна малко по малко да разрушава хармонията си. Когато я разруши съвсем, потърси Извънземното за помощ, но него вече го нямаше - то беше мъртво заради човешката амбиция.

Една сутрин Човекът се събуди, осъзнал че е сам във Вселената и се уплаши. Уплаши се от самотата. Уплаши се, че скоро и той ще изчезне и вече нищо няма да съществува. Но тогава се успокои и си каза: „Е какво толкова. Нали сега съм тук.“ и продължи живота си. Защото беше такъв - просто Човек.

Експериментът

Ден първи:

Започваме експеримента. Средата, която създадохме се състои от 9 макета (като нашата планета) и един топлинен и светлинен източник (като нашето слънце).

Всяка планета заселихме с по няколко хиляди индивида от мъжки пол. Условиата на всички планети се различни, за да разберем доколко създадените от нас индивиди са способни да се приспособяват и еволюират. Предполагам край на експеримента ден десети.

Допълнение към ден първи: Индивидите на осем от макетите загинаха. Явно условията не са подходящи. За щастие, макет №3 се оказа подходящ. За изминалите на него 100 години, индивидите се развиват чудесно.

Ден втори:

Пълен провал. Всички индивиди остаряха и изчезнаха за удивително кратко време. Затова решихме да подновим експеримента с индивиди от женски пол.

Ден трети:

Отново провал. Индивидите отново изчезнаха. Явно, въпреки малко по - дългия им живот от останалите, и за тези няма бъдеще. Последната ни надежда е да сложим мъжки и женски индивиди и да се надяваме, че ще се понасят (за разлика от нашата раса).

Ден четвърти:

Експериментът е успешен. Индивидите постигнаха невероятно разбирателство. Не само че се разбират и понасят, но и създават малки индивидчета от двата пола. Все още не можем да повярваме, че такова съжителство е възможно. Утре започваме подробни изследвания.

Ден пети:

На макет №3 изминаха 300 години. Много от индивидите, които ние поставихме загинаха, но създадените от тях продължават да съществуват. Това е просто чудесно. Надяваме се, че ще продължат така до края на експеримента.

Ден двадесети:

Фантастично! Експериментът продължава с десет дена повече от предвиденото. Нашите индивиди са невероятни. Просто нямам думи. Те си създадоха общества и нещо подобно на език. Затова решихме да им дадем оръжия и да ги наблюдаваме. Дадохме им съвсем примитивни оръжия, но те ги използват доста добре.

Ден двадесет и втори:

Индивидите сами доразвиват даденото им от нас. Откриха атома и правят оръжия на негова основа. Честно казано, започвам да се плаша. Изглежда, че нашите „опитни мишлета“ имат нещо като разум. За да разберем със сигурност, използвахме смаляваща технология и изпратихме един от нашите агенти на макет №3.

Ден двадесет и трети:

Забравихме за разликата във времето между нашия свят и макет №3. Агентът ни е загинал, но намерихме записките му. Ето ги:

„ Прекрасен пролетен ден. Вървя вече три часа и навсякъде виждам усмихнати и щастливи индивиди. Усмелих се да заговоря един от тях. Говрят език близък до нашия. Той ми каза, че се казва Питър. Невероятно! Явно индивидите, които се наричат хора, са открили себе си, собствената си личност. Просто удивително!

Вече една година съм тук и подозренията ни се потвърдиха. Хората са твърде напреднали. Нарекли са макет №3 Земя, а освен това са дали имена и на останалите осем макета. Как ли са разбрали за тях? Технологиите им се развиват невероятно бързо, но не ги използват само за оръжие. Почвам да свиквам тук. Хората се всъщност доста прятни.

Не съм писал вече 20 години. Открихме космическата технология. Посетихме луната - нашият естествен спътник. Готвим се и за кацане на Марс - макет № 4. Невероятно е! Задават се въпроси за произхода на Вселената. Чудя се дали експериментът не се е разширил? Как иначе ще знаят толкова много за Вселената. Колкото до мен, не искам да напускам Земята. Създадох си семейство. Имам две деца (както ние ги наричаме). Във вашия случай две индивидчета - по едно от двата пола.

Болен съм. Мисля, че днес е последният ден от живота ми. Вече съм на 80 години. Имам внуци. Не съжалявам за времето си тук. Разкрих на света истината за експеримента, но те не ми повярваха. Препоръчвам срещу Земята да не се вземат никакви мерки.“

Ден тридесети:

Решихме да прекратим експеримента. Индивидите започнаха да разрушават изолираната среда и да навлизат в истинската Вселена.

Ден тридесет и първи:

Макет № 3 е разрушен. Твърде късно. Индивидите се евакуираха в нашата среда. Вече не са експеримент, а наши съседни. Заселиха се на недалечна от нашата звезда. Технологиите им са по - напреднали от нашите. Ще се опитаме да сключим съюз с тях.

Ден тридесет и втори:

Хората започнаха собствен експеримент. Създават нов вид. Като техни съюзници ги предупредихме за изхода, но те не искат да ни чуят. Опасявам се, че всичко започва отначало.

Ден тридесет и втори: край на експеримента.

Сърцето на Вселената

На една малка планета в най – отдалечения край на Вселената, в малко селище на брега на реката, в тревите и мочурищата на едно огромно блато, в което плуваха хиляди извънземни същества, се намираще малко просто камъче от сив гранит. И това камъче управляваше Вселената. Всяко събитие от раждането до смъртта и след това минаваше през него. Нещо повече – определяше се от него. Единственият достъп до това камъче беше древен път, който мъдреците наричаха „пътят на чистото сърце“. Древна легенда гласеше, че когато камъчето загуби част от способностите си Избраният ще го намери и двамата заедно ще управляват Вселената.

Двадесет хиляди години след като легендата за пръв път бе казана, милиарди велики генерали, крале, императори и какви ли не други чудати същества се бяха опитали да вземат камъка, но без успех. За тях „сърцето на Вселената“ трябваше да представлява огромен диамант или друга разновидност на скъпоценните камъни. А годините минаваха и камъкът бавно се изхавяваше от хилядите съдби, лежащи на малката му повърхност и губеше своята сила.

Голям магьосник и мъдрец беше се родил и само той знаеше, че Избраният ще бъде скоро роден. Но нямаше да стане велик предводител. Трябваше да бъде обикновен човек. Някой, който никому зло не бе причинил. Някой, чиито сърце и душа не бяха докоснати от покварата на новото време. Но той също знаеше, че такъв човек не съществува.

А Избраният беше роден. На една малка планета, в едно малко село, разположено в безкрайна пустиня, в една малка къща под жаркото слънце на забравена от Вселената луна. Времето там вървеше наобратно. Модерните технологии бяха отстъпили мястото си на простия и честен живот. И там в една дървена люлка спеше Избраният. Спеше и вече променяше и нареждаше съдбата на Вселената. Законите на времето за него не важаха. Едно малко същество с огромна сила – едно малко момиченце. В нейните очи можеше да се види раждането и умирането на звезда. И камъкът я викаше. Бавно и сигурно пукнатините във времето и пространството се свързваха и разширяваха, за да свържат в едно техните съдби.

На една малка планета в най – отдалечения край на Вселената, в едно малко село на брега на реката, в къщичка в мочурищата, където плуваха хиляди извънземни същества, играеше дете. Играеше и управляваше съдбите на всички. За нея времето не съществува. Тя имаше само себе си, вечността и едно малко камъче от сив гранит, което всички велики императори търсеха, за да овладеят древното пророчество. И само един велик мъдрец знаеше, че Вселената вече е в добри ръце – в ръцете на едно дете с чисто сърце.

На Яна за вярата и звездичките, които ми подари една вечер

Чуваш ли ме? Чуваш ли ме, Господи? Къде са крилцата, които ми обеща?
Как ще се измъкна от тук без тях - от тая Вселена.

Как Господи? Кутийката, в която си ме затворил е твърде тясна за мечтите ми.
Искам да полетя. Да видя други реалности и Вселени. Да видя как се раждат и
умират звездите. Как е създадена Вселената. Искам да пътувам във времето.
Искам просто да се почувствам жива. Защо ме измъчваш така, Господи? Защо
ме държиш в този прозрачен затвор от забрани? Мога да виждам нещата, но не
и да ги достигна, да ги докосна. Чувам музиката, но не мога да запея, да
потанцувам. Усещам вятъра, но нямам крила, за да полетя.

Чуваш ли ме, Господи? Защо ме излъга? Защо ми каза, че Вселената сега
е родена като знаеш, че тя умира. И после какво? Нищо, мрак, антиматерия.
Една огромна черна дупка и смърт...и страх...безвремие. Страх ме е, Господи!
Не от смъртта, а от възраждането. От новото, което ще се роди. Страх ме е, че
отново ще трябва да изживея същите часове като сега. Че отново ще съм
затворена в прозрачен затвор...в кутийка със стени от забрани. Ужасявам се, че
отново ще създадеш Вселената от нищото, от прах, с един голям взрив. А мен
пак ще оставиш. Ще ме оставиш да страдам. Ще виждам и чувам, и усещам, но
и окови ще имам. И пак ще ти се моля, Господи. На колене ще ти се моля и
кървави сълзи ще лея. Вземи ме! Изведи ме на другия бряг.

Чуваш ли? Чуваш ли как плача, Господи? Ето Вселената се ражда
наново. Красиво е, Господи! Хубаво е. О, колко е хубаво! А аз пак имам окови.
Счупи ги! Дай ми онези криле, които ми обеща преди толкова време. Още преди
да се родя. Когато бях прах и не можех да светя. Защо трябва да радвам толкова
много същества, а сама не мога да почувствам радостта? Защо виждам цялата
Вселена, а не мога да я обиколя? Защо живея? Защо съществувам?

Чуваш ли ме? Чуваш ли ме, Господи?

Една звездичка политна към земята сякаш получила крилца и сбъдна
мечтите на всички същества във Вселената.

Хрониките на Ендевър - 6

Лъжеха ни. Цял живот ни бяха лъгали и продължаваха да ни лъжат. И никога нямаше да спрат да ни лъжат, ако не беше се случил онзи глупав инцидент с един градински охлюв онзи ден. Толкова убедително лъжеха, че чак сами започнаха да си вярват на лъжите. Казваха, че нашият свят бил единствен, а пък като ги попитах защо се казва Ендевър-6, отговаряха, че било по – благозвучно от просто Ендевър. Глупости! Все едно да си кръстиш детето Джон 40 щото звучало по – добре. Но всички явно им вярваха, докато не се случи онзи глупав инцидент с един градински охлюв, за който май вече споменах.

Та ето какво всъщност се случи. Беше си съвсем обикновен ден. Трите слънца си грееха, хората си спяха спокойно в леглата, кометите както винаги се разбиваха на повърхността и образуваха нови кратери, които през нощта децата докато си играят щяха да засеят с нови градински охлюви, които след седмица щяха да бъдат готови за бране. Та както и да е. Аз бях решил да изляза и да се поразходя, че нещо не ми се спеше. Вървя си аз и гледам едно цвете – май че беше роза, не ги познавам много добре – си пълзи спокойно по земята към мястото на последния кратер, който децата бяха засяли с градински охлюви, които до ден – два щяха да бъдат готови за бране. Та пълзи си това цвете и си тананика нещо. Цветенска им работа. Не им разбирам от песните. Тананика си то – или тя, май че беше роза – и отиде да се скрие на сянка в кратера, дето бяха почти готови охлювите. И както си тананикаше, един охлюв се залюля и тупна на земята. Бях изумен. Охлюв да се откъсне сам. Невероятно! И не щеш ли слънцата изгаснаха. Ама не като слънчево затъмнение, които ставаха често, а сякаш някой им дръпна шалтера. Инстинктивно погледанах към кратера – сякаш надутата роза щеше да ми каже к'во става. Всичко знаеха, ама си траеха. Трябвало сами да еволюираме. И като погледнах, щях да се задавя с антенката, която дъвчех. Някаква точица излизаше от кратера на мястото дето беше тупнал градинският охлюв. Тя се издигаше и растеше, като планета. Само че не розова, а синьо – зелена. А градинският охлюв си пълзеше по нея сякаш си беше у дома. Можете ли да си представите – пълзеше. Сякаш не беше паднал току що от дървото. Планетата се издигаше на хоризонта, а охлювът говореше нещо за някакви човеци и супа от охлюви. Че кой ще готви супа от плодове! Повече нищо не видях. Цветята цъфнаха и отидоха на преговори с оная планета. Сега поне не можеха да ни лъжат, че сме сами. Казаха туй – онуй. Ама к'во стана с охлюва не разбрах. Ами това беше всичко. А сега отивам навън, че луната изгря и цветята ще разказват за галактиката Андромеда.

Дневниците на една мравка

Ъ-ъ-ъ... Ами аз така-а-а...Добре де! Пиша. Ха, не беше толкова трудно. Така-а-а..пиша, тъй де - вода си дневник. И сега к'во? Голяма работа. Ми тъй е кат' не знам к'во да пиша. Тъй става то кат' слушаш жена по - стара от теб с 400 години. Ма нали е царица. Слушаш щото... Е добре! Все нещо тря'а да напиша. Ми първо да се представя: аз съм мравка. И к'во друго? Туй то! Друго... друго... А, да! Местоживеене: мравуняка в градинката пред блока. До тук добре. Ами сега? То по - добре една автобиография да си бях написал. Като не знам сега к'во да пра'я. Май беше „глава първа“. Ма не, бе - то туй за роман. А, сетих се! Дата. Хм... ми ний мравките нямаме дати. А, сетих се друго! Жената беше казала да пиша мъдрости, които да оста'я за бъдещите поколения. Ми да пробваме... Мъдрост едно: много внимавайте да не ви настъпят. Щото, колкото и да сте мъдри, кат' се разплъокате там на шосето цялата мъдрост на Вселената няма да ви съживи. Мъдрост две: винаги следвайте мъдрост едно. Я чакайте да ви призная нещо. Чувал съм, че дневникът служел и за това. Оня ден гледам аз 148-мият ми син чете нещо. Ама огромно нещо. Ма чете, та са къса. Викам си аз, сигурно ще е нещо интересно. И колкото и да ме е срам ще ви призная, че реших да свия туй зеленото нещо и да го видя. И тъй, 148-ми заспа и аз измъкнах туй зеленото и к'во мислите се оказа? Ужас - човешка книга. На корицата пишеше Вазов. И са чудя аз кой шъ да е тоя. Е, чудих се, чудих се и реших да го прочета. Че кат' съм му ударил едно четене - чак до сутринта. Ей, шашна ма тоз човек. К'ви въпроси решавали хората. Аз пък си мислех, че само се опитват нас да изтребят. Пък те са изтребвали и помежду си. Странни създания са. Интересно каква е целта им в тая Вселена. Сигурно да намаляват числеността на всички видове по Земята, че да не се пренасели. Та, както и да е. Върнах аз туй зеленото на момчето, пък то кат' казало на майка си, че тя кат' ма подпука... Че затуй пиша аз сега дневник - за наказание. Голям лентяй съм бил. Ми естествено - да не съм работничка. Сега друго к'во да ви кажа. А да! Представяте ли си, че хората мислят, че ний знаем тайната на Вселената. Знайм я, разбира се, ма точно на тях ли ще я кажем. Да си открият своя. Ей, искате ли да ви разкажа една смешна история? Вър'я си аз един ден по шосето срещу нашия блок и к'во да видя - едно хлапе (човешко естествено) вър'и и не гледа кого може да размаже на паважа. И реших аз да се застраховам. Че кат' почнах аз - викам, викам - ма не, не чуй. Викам си „край“. „Ей сега ще стана абстрактна картина на шосето.“ Нали знайте, ваденка. Наш'те после тря'а с лопата да ма стържат. И си викам „до тук беше“. Тъкмо затварям очи и усещам нещо меко. Гледам - хлапето ма сгепцало. И плъок - в един буркан и у дома си. А там - цоп в една огромна кутия, където гледам други мравки. Ударихме по едно с момчетата, че те ми разказаха к'ва била работата. Дребоська ферма за мравки решил да си прави. Ще му дам аз една ферма. Подшушнах нещо на момчетата и зачакахме. И ето, че дойде великият момент. Туй дребното ни пусна две - три трохи, които ние по принцип не ядем и тъкмо да си извади ръката, ние - хоп връз него и нагоре. Че кат' са разпищя, кат' са разбяга - голям смях падна. Като се прибрах в къщи, пък ма обявиха за герой. Можете да си представите колко намазах. Е това беше. Сега кат' за край още една мъдрост: никога не вярвайте на мравка - коварни сме. И още нещо... А да! Винаги спазвайте мъдрост две. Е свършвам. Ъ, как свършвам? Май беше... не бе т'ва е за роман. Може...не и това не е. А може би... Ох, писна ми. Край!